

[Haastrup-Clemmensen.]

karakter. Det er så alvorlige spørgsmål, at der er brug for, ud over de beslutninger der er truffet, at få truffet yderligere beslutninger. Vi underkender ikke regeringens vilje på de områder, men vi mener, at der skal en øget indsats til. Vi mener, man har været for længe på overvejelsernes stadier og derfor for sent er kommet i gang. Vi beder om, at hele dette spørgsmål får allerhøjeste prioritet i de kommende måneder.

Melchior (CD):

Centrum-demokraterne har hilst med glæde, at socialdemokratiet har rettet denne forespørgsel til regeringen, og jeg er enig med statsministeren i, at den må ses i fortsættelse af åbningsdebatten, som den godt kunne have været et led i. Men spørgsmålet er af så stor betydning i dag, at det er rimeligt at anvende en hel dag.

Jeg ser, at dagbladet Information i dag på sin bagside har en ledende artikel, hvor man hånligt taler om, at nu vil folketinget ofre en hel dags arbejde på arbejdsløsheden. Det er en højst tåbelig bemærkning. I dag bliver der såmænd ikke arbejdet så meget for arbejdsløsheden, i dag bliver der snakket en del om den. Men der arbejdes imod arbejdsløsheden og for beskæftigelsen i dette hus, som så mange andre steder, hver eneste dag.

Alligevel kan det være på sin plads en gang imellem at gøre en slags status og holde en parade over, hvor det er, man holder i øjeblikket. Når vi endelig skal tale og ikke kun handle i dag, så er det altså nødvendigt at sige nogle selvfølgheder. Andre har gjort det før mig. Jeg må også bruge et par minutter af min taletid til at sige nogle af de ting, der trænger sig ind på én i forbindelse med dagens emne.

Selv om det kan vække genkendelse og synes overflødig hos nogle, så vil jeg gerne som mit partis og min opfattelse sige, at arbejdsløshed er en ubegrænset uret imod dem, den går ud over. Jeg vil endnu stærkere sige, at der er tale om en diskriminering over for dele af befolkningen. Næst efter krig og sygdom er der vel ikke noget værre at ramme menneskeheden eller enkelte mennesker og familier med end uforskyldt arbejdsløshed. Det svarer vel nogenlunde til den situation, at man for at friholde et

flertal af befolkningen for en eller anden sygdom måtte påføre nogle få procent af befolkningen denne sygdom for måske hos dem at kunne udvinde vaccine imod sygdommen, så de 90 eller 95 pct. kunne blive friholdt. Det ville jo statistisk lyde meget fornuftigt, men ville selvfølgelig praktisk og menneskeligt være aldeles uladssiggørigt, fordi ingen ville melde sig og ingen ville bryde sig om at blive udpeget til at være blandt de få procent, der, for at de andre skal kunne være raske, selv skal være syge.

Men det hjælper naturligvis ikke kun med ord at fordømme begrebet arbejdsløshed. Jeg er overbevist om, at der kun er én medicin, én virkelig medicin imod arbejdsløshed. Desværre kan vi ikke hente denne medicin hos økonomerne. Jeg har før haft lejlighed til med beklagelse at konstatere, at den økonomiske videnskab, siden jeg var barn, ikke er gået så meget frem, at i hos eksperterne kan gå hen og hente opskriften på, hvordan vi holder pendulet nogenlunde i ro, så der ikke bliver disse udsving mellem yderpunkterne af overbeskæftigelse og underbeskæftigelse. Dér kan vi altså ikke hente andet end konstatering af sygdommen, ikke bodemidlet. Skal det siges med ét ord, så er der i virkeligheden kun én medicin, og den hedder solidaritet. Det er imidlertid nok en mangelvare i vort samfund. Dette være sagt uden at nævne nogen, men også uden at glemme nogen. Vi er vel alle medskyldige, vi er alle under anklage på dette punkt med hensyn til manglende solidaritet.

Jeg var engang ansat i en kooperativ virksomhed, og dér foreslog jeg, at man skulle lægge alle lønninger i én hat og så dividere med antallet af ansatte. Men det ville alle de, der havde over gennemsnittet, ikke høre tale om. Jeg nævnde også for nogle af de højest lønnede grupper i den pågældende virksomhed, at de skulle udsætte deres krav, indtil de lavere lønnede grupper — herunder var der en stor gruppe af Kvindeligt Arbejderforbunds medlemmer — havde fået nogen justering af deres løn. Men talsmændene for de højere lønnede grupper meddelte, at det var der overhovedet ikke tale om. Dette med solidariteten på alle leder i vort samfund, det er desværre en medicin, som vi altså kan nævne ved ord, men som er vanskelig at fremskaffe.